

om en Takstnedskæring, og de sidste Aars Højkonjunktur afløses af en Depression, vil Antallet igen stige betydeligt.

Pensionen for en Apoteker er som før nævnt 2 400 Kr. plus Regulerings-tillæg. Da Apotekerloven var under Forberedelse, blev der af Ministeren stillet os en større Pension i Udsigt. Det lykkedes ikke dengang — muligvis paa Grund af den begyndende Krise — muligvis andre Grunde — at gennemføre en større Pension end den nævnte.

Vi mener, at en selvfølgelig Konsekvens af den indførte Aldersgrænse, der en skønne Dag sætter Apotekeren ud af hans Virksomhed, maa være, at der ydes ham en Pension, som han kan leve af. Apotekernes Indtægter er for manges Vedkommende ikke store nok til deraf at bekoste en Selvpensionering. I vort Naboland Sverige, hvor man allerede længe har haft en Aldersgrænse, er Pensionen da ogsaa sat til 6 000 Kr. aarlig. Kan det ikke lykkes at opnaa en større Pension gennem en Revision af Apotekerloven, maa Apotekerstanden tage under Overvejelse ved en Selvpensionering at supplere den ringe Pension, Loven yder. Begge Delé koster Penge. Derfor anser vi det for urigtigt nu gennem en forøget Afgift og gennem en for Apotekerne meget følelig Reduktion af deres Indtægter ved en Takstnedskæring at bringe den økonomiske Mulighed for en tilfredsstillende Løsning af de nævnte og eventuelt andre økonomiske Opgaver i Fare. Vort Ønske er derfor, at alle disse Spørgsmaal, altsaa ogsaa det her i Udvalget foreliggende, maa blive henlagt, indtil Aflysningen af de reelle Apoteker er afsluttet, og derefter taget op til en samlet Behandling.

Saaftremt det ikke er muligt at opnaa denne Udsættelse, ønsker vi, at der sker den Ændring i Afgiften paa Nettoindtægten, at denne først begynder ved en Indtægt paa 10 000 Kr., saaledes at der gives 3 pCt. af Beløbet mellem 10 000 Kr. og 11 000 Kr. og derefter stigende med 3 pCt. for hvert 1 000 Kr., Indtægten stiger, og standsende ved 45 pCt. ved Indtægter af 24 000 Kr. og derover.

Naar vi ønsker Undergrænsen hævet fra 6 000 Kr. til 10 000 Kr., ligger det bl. a. i, at kun en Del af Indtægten er til Disposition for Apotekeren, idet han skal afdrage paa den Gæld, han har maattet stifte for at kunne oprette eller overtage et Apotek. Da det Aaremaal, der efter Aldersgrænsens Indførelse er levnet ham som Apoteker, er blevet indskrænket i Forhold til tidligere, er det ikke usandsynligt, at Kreditorerne maa stille noget skærpede Krav til Gældens Amortisation. Men i alle Tilfælde gør Afdrag paa Gælden et væsentligt Indgreb i Indtægten. Vi gør desuden ogsaa i dette Forhold den Betragtning gældende, at det dog gerne skulde være et økonomisk Avancement at blive befordret fra Farmaceut til Apoteker — med det dertil hørende større økonomiske Ansvar. Vi finder det derfor ganske urimeligt, at der overhovedet betales Apotekerafgift af Indtægter paa 10 000 Kr. og derunder.

Vi advarer imod at lade Skalaen stige for højt. Fra den tidligere Afgiftsberegning har vi Erfaring for, at en meget høj Afgift, som kun levner Apotekeren en mindre Del af det forøgede Udbytte af Apoteket, ikke opfordrer Apotekerne til økonomisk Drift. Vi foreslaar derfor at standse Afgiftsskalaen ved 45 pCt.

Vi kan kort resumere vore Ønsker saaledes:

1. Spørgsmaalet om Gennemførelsen af en Forhøjelse i Afgift udskydes til efter Afslutningen af de reelle Apotekers Aflysning og tages derefter op i Sammenhæng med andre økonomiske Spørgsmaal (Takst, Subvention, Pension o. s. v.).
2. Hvis dette ikke kan opnaas, forhøjes Undergrænsen for Afgift fra 6 000 Kr. til 10 000 Kr., og Afgiftsprocenten standser ved 45.
3. Subventionsgrænsen forhøjes til 9 000 Kr.

Deres ærbødige

P. F. V.

M. N. Reimers.

Sv. E. Bjørn.